50e jaar. — Nr 82. Zaterdag, 11 JULI 1903.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags sdonderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** »
Een « » **4** »

Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 11 JULI 1903.

VAN ALLES WAT.

Er is geen beschaafd land in de wereld waar men meer van vrijheid geraasd heeft en nog raast dan wel in Frankrijk.

En daar is er geene.

Onlangs hadden er een paar dagbladschijvers eenvoudig de waarheid geschreven over het gedacht van het volk nopens de uitdrijving van zekere kloosterorden, en kortelings zullen zij op bevel der Inquisiteurs van Combes en C^e hunne pen moeten afleggen.

De brieven die gezonden worden naar gewezen congregansten of vrije onderwijzers, worden in de postbureelen allemaal open gedaan en gelezen. Zij krijgen die daarna te huis met het volgende bijschrift: « Geopend op rechterlijk bevel. »

Is daar de vrijheid ?

Ja, en veel, voor deugnieten en dieven.

* *

BIECHT. — De E. P. Polycarpus, capucien, kwam zaterdag bij den overste van de veiligheidspolitie, te Parijs, en overhandigde hem een ring van 8000 fr. die eene zijner biechtelingen, onder het geheim der biecht, bekend had gestolen te hebben. De beschrijving van het juweel zal ongetwijfeld toelaten den eigenaar terug te vinden.

* *

ZIJ ZOUDEN DOEN GELIJK IN FRANKRIJK. — De Belgische liberalen zijn vol van 't verlangen om de Fransche vrijmetselaars na te volgen in hunnen verwoeden haat tegen den Godsdienst.

Maandag avond was 't te Doornijk vergadering voor de leden van de Liberale Associatie van Doornijk. Er wierd besloten voor de gemeente-kiezingen een verbond aan te gaan met alle anti-clerikale partijen uingenomen met de socialisten, omdat zulke gevaarlijk kan zijn en dat de liberalen er eerder zouden door verliezen dan er bij winnen.

Maar die vergadering had nog een ander doel. Verscheidene maatregels wierden voorzit gezet om eene aanhoudende werking in te richten tot het uitroeien van het godsdienstig onderwijs in de scholen. De liberale burgemeester en schepenen zijn aanzocht geweest die beweging in gang te zetten. Binnen de 14 dagen zal er daartoe een comiteit ingesteld worden. Tot na de kiezingen zal men de onderwijzers met rust laten.

Het liberaal bestuur van Doornijk heeft reeds de nonnen uit de hospitalen gejaagd en ze vervangen door wereldlijke ziekendiensters. Nu gaan zij den godsdienst uit de scholen verwijderen.

Laat dat goedje maar meester worden en de Fransche vrijmetselaars zullen weerdige navolgers vinden in hunne Belgische moordbroeders.

* *

TEEKEN DES TIJDS. — Te Grazzanise — in Italië — is de landbouwmaatschappij, die tot hiertoe tot de liberale krachten had behoord, op plechtige wijze tot de katholieke partij overgaan.

De socialisten hadden wel getracht de groep naar hunnen kant over te krijgen, maar de boeren van Grazzanise wilden van hen niet weten. De overgang der maatschappij tot de katholieke groep werd op feestelijke wijze gevierd.

De Italiaansche boeren weten dus ook dat zij van de roodjes niets te verwachten hebben. Deze zijn overal gekend gelijk kwade penningen.

* *

Onlangs werd een brusselsch officieel onderwijzer stillekens door zijne liberale overheid buiten schot gesteld om redenen welke men beter doet niet te noemen, en de liberale bladen oordeelden dat hunne lezers daar niets van weten moesten.

Over eenige dagen werd eene onderwijzeres van het brusselsch weezengesticht met een gelijksoortig certificaat aan de deur gezet en de liberale bladen vonden het best daar niets van te zeggen.

Op 18 Juni laatstleden werd een officieel onderwijzer door het assisenhof der Oise tot twee jaar gevang veroordeeld voor feiten, welke men raden kan, en de liberale bladen gebaarden ook van niets te weten.

Een heel lijstje van soortgelijke en nog ergere feiten, welke door de liberale bladen niet meldenswaardig bevonden worden, zouden wij nog kunnen opgeven, maar wat nut of vordeel zou dat aanbrengen ?

Nu echter staan een drietal kloosterzusters voor 't gerecht te Tours, om domstreek en onmenschelijke straffen opgelegd te hebben aan meisjes uit eene verbeteringsschool, waarvan eene dier zusters onderoverste is ; en ziedaar, nu behelzen de liberale bladen ellenlange artikels over die onmenschelijke kloosterzusters en zij besluiten dat Frankrijk nu voor goed het land van de klooster plaag moet verlossen !

Moesten wij handelen zooals de liberale bladen, dan zouden wij ook terecht kunnen vragen dat men ons land verlosse van de officieele schoolplaag ; maar neen, zoo handelen wij niet : wij weten dat overal, tot in de beste inrichtingen, uitzonderingen aangetroffen worden ; wij weten ook dat zelfs de beste gronden niet vrij zijn van onkruid, en wij vragen dat dwaze nonnen zoo wel als dwaze officieele onderwijzers naar verdiensten zouden gestraft worden. Zijn de Zusters van Tours inderdaad plichtig aan hetgeen waarvan men ze betichi, ehwel, dat men ze voorbeeldig straffe, ze zullen het niet gestolen hebben ; maar men make niet een heelen stand van eerlijkheid en zelfopoffering verantwoordelijk voor hier of daar eene zeldzame uitzondering.

Zoo handelen kan een liberaal niet : de haat tegen den katholieken godsdienst en het kloosterkleed ligt hem te diep in het hart geworteld, opdat hij niet alle gelegenheden zou aangrijpen om dien haat bot te vieren.

Och ! wilde hij maar eens de oogen openen en de vlekken zien die het liberalisme ontteeren, hij zou waarachtig het stof niet bemerken dat op het kloosterkleed kleeft.

En politieke eerlijkheid vragen aan een liberaal is van hem iets verlangen, dat hij hem onbekend is.

* *

Zaterdag werd uitspraak gedaan en wat was nu de uitslag van gansch die rechterlijke zaak ? Bij de rechtbank is gebleken dat de beschuldigde zuster, volgens het openbaar ministerie, de kranksinnigheid nabij is en dat de gestrafte meisjes blekens zijn van de eerste soort ! Ook heeft de rechtbank geene strengere straf noodig geoordeeld dan twee maanden gevang en 50 fr. boet.

En dat is geheel 't schandaal van Tours, dat de liberale bladen zooveel kwaad bloed bezorgd en al onze geuzen in eene heilige liberale verontweerdiging heeft vervoerd !

HOOITIJD.

De zomer is begonnen. Nog zingt de nachtegaal, maar lang zal 't niet meer duren, geene week misschien, en dan gaan ook al de jonge spreeuwen hunne trekvogel-herfstmaneuvers beginnen in het riet. Verscheidene boomen hebben hunne bladergroei vol-indigd en werken hard aan de knoppen voor het volgend jaar ; het vroolijke groen der meidagen heeft plaats gemaakt voor eerstiger, sobder-er tint. De hooge grassen, die pas hun sierlijke pluimen zoo lustig wuiften in den zomerwind, vallen voor de zeis van den maaier en weide en wegrand wisselen het boste bloemenkleed met de effen wade van het geschoren groen.

Hoe heerlijk lagen die hooilanden onder den leetenhemel ! Het was een lust, de bonte kleurenmengeling te ontleden : ragfijne, licht groene pluimen van beempdgras, bard, stoffig grijs van kropaar, het zachte roterood van 't zorggras en door alles heen de witte plekken van de groote margrieten, het gepolijst geel van de boterbloem en het warme roodbruin van de zuring. Op sommige uren van den dag gaan de wonderfijne grasbloempjes open en als dat dan gebeurt in den morgenstond of tegen den avond, dan spiegelen de zonnestralen in de gladde roonkafjes en een zilveren sluier ligt over 't heele veld verspreid.

Maar nu komt de zeisman en begint zijn schilderachtig en symbolisch werk. Daar is al veel over geschreven en geschilderd en als ge daar b t een en ander van genoten hebt, dan ziet gij in dezen tijd uit de portierraampjes van den sneltrein louter moderne kunst.

Iedere maaier heeft zijne eerewacht van spreeuwen. Twintig, dertig zwartrokken hoppelen achter hemaan en pikken gretig de kleine naakte slekken op die zij tusschen de korte grasstoppels gemakkelijk kunnen bereiken. Zij stellen belang in alles wat den landbouw en veeteelt betreft : ploegen, eggen, zaaien, wieden, maaien, plukken, alles wonen zij bij en met alles weten zij hun voordeel te doen.

Andere vogels weer hebben een geweldigen hekel aan 't maaien. Grutto's, turelluurs, kievieten, leeuwerikken vliegen kijvend om 't hoofd van den maaier, bedacht als ze zijn voor de veiligheid van hun jongen, die nauwelijks kunnen loopen. Ja, menigmaal legt de zeis nog nesten met eieren bloot, en er zijn maar weinig maaiers die ze rustig laten liggen en er een beschermend bosje gras om overlaten. Maar ten slotte komt er toch nog iets tercht van het jonge gebroed ; na weinige dagen riet ge de langbeenige vogels in 't korte gras weer vlijtig jacht maken op sprinkhanen, zoodoende kwaad met goed vergeldend.

Nog lang houdt het grasveld het armelijk, kaalgeschoren uiterlijk. Maar opnieuw spruiten botten uit en langzamerhand verdwijnen de lange witte strepen waar het gras lag te drogen en de lichte kringen waar de hooihoopen hebben gestaan. Enkele grassoorten ontwikkelen weer nieuwe bloeiharmen, maar de hooge, bonte weidebloemen vertoonen zich niet meer, alleen de nederige madeliefjes en de voorachtige kruipers, zooals peninokruid en gauzerik, stoffeeren de eentonige zomerwei. Maar dan ontluikt de kleurenpracht aan waterzon, in den duin en op de heide.

Briefwisseling.

Wij ontvangen het volgende antwoord op den brief van den achtbaren Heer Desmaisières, welken wij in ons laatste nummer medegedeeld hebben.

De beweringen die er in voorkomen zijn meer dan twintigmaal weerlegd geworden. Ook zullen wij, voor het oogenblik, ons er niet nader mede bezighouden.

Indien onze achtbare volksvertegenwoordiger, M. Desmaisières, die er in aangedud is, zich de moeite wil getroosten er nogmaals op te antwoorden, stellen wij volgaarne onze kolommen te zijner beschikking.

Tongeren, den 8 Juli 1903.

Mijnheer de uitgever, van de Postrijder.

Gij voldeedt verleden zaterdag gaarne aan het verzoek u gedaan door M. Volksvertegenwoordiger Desmaisières, om eenen brief van hem tegen mij in te lasschen, gij zult wel hoop ik even gaarne mijn antwoord willen plaatsen in uw eerstkomend nummer.

Waarom M. Desmaisières u dien roekeloozen brief toestuurde, begrijpen wij niet, of het moest zijn omdat hij wel voor iemand anders de kastanjes uit het vuur wil halen, en zijnen brief in verband staat met eene weigering van een recht op antwoord. Wij kunnen er niets aan doen, indien bij dat werk de vingeren van M. Desmaisières wat warm geraken.

« Volgens M. Desmaisières bestond er in 1894 maar eene regelmatig ingerichte katholieke associatie, die van Loon, wier kandidaat hij geweest is. In de andere kantons bestond er volgens hem geene enkele regelmatige inrichting. »

Welnu, M. de Uitgever, in den brief waarop de mijne een antwoord was, staat er een uittreksel aangeduid, van het reglement van den Bond der Federaties der Associaties van het arrondissement Tongeren, waarvan de hooggeachte en betreurde vader van uwen brievenwisselaar een der stichters was.

Wij durven niet zeggen dat M. Desmaisières aldus het werk van zijn eigen vader verloochent, maar hij verloochent zijn eigen werk en dat zijner vrienden : immers, in eene vergadering door dezen gehouden eenige maanden vóór de kiezing van 1894, in den Katholieken Kring te Tongeren, werd er door dezen besloten, de bestaande statuten te behouden tot na de kiezingen.

M. Desmaisières verloochent levens de redelijkheid der goede trouw der katholieke kandidaten, die vóór hem, hunne kandidatuur aanboden aan die katholieke associatie, en zich, als degelijke katholieken, aan hare uitspraak onderwierpen.

M. Desmaisières verloochent de kerkelijke overheid, die in een publieken omzendbrief, alle katholieken aanmaande te stemmen volgens de uitspraak dier associatie, welke hij ontrouw was.

M. Desmaisières verloochent nog zijn eigen werk en zijn eigene brieven, want in de voorgaande vergadering der commissie van de katholieke associatie was hij tegenwoordig te Tongeren om den poll dier associatie vast te stellen, en in een *openbaren brief* stelt hij zijne kandidatuur voor aan de katholieke associatie van Tongeren, Sichen-Sussen-Bolré en Mechelen a/M.

Vóór de uitspraak dus volkomene erkenning en onderwerping, na de ongunstige uitspraak slechts miskenning en opstand.

Te Tongeren had toen inderdaad een groote poll plaats.

Bij de 1500 kiezers namen er deel aan, regelmatig daartoe uitgenoodigd, te Sichen-Sussen-Bolré meer dan 200, te Mechelen meer dan 300.

M. Desmaisières zegt dat er te Tongeren liberalen bij waren ; dat kan zijn, maar dan waren zij voor hem gekomen, de officieele kiezing bewees dit. Al degenen die er stemden, verklaarden, volgens het reglement, de statuten der katholieke associatie en hare uitspraak te eerbiedigen.

M. Desmaisières wil nu doen gelooven dat alles er in dien poll niet regelmatig toe ging, maar hij zegt niet waarin die onregelmatigheid bestond. Door dit te zeggen geeft M. Desmaisières een kaakslag aan de degelijke katholieken van Tongeren en omtrek, en aan zijne eigene vrienden die overal aan 't bureel zaten. Die vrienden hadden er zelf de meerderheid.

Ja, eene onregelmatigheid werd er gepleegd : Men had besloten in commissie, waarbij uw geachte en betreurde vader, heer Uitgever, en M. Desmaisières zelf tegenwoordig waren, briefjes te laten drukken om te stemmen : voor elken kandidaat een briefje. Elke kiezer zou er die ontvangen. Die briefjes moesten geheim blijven, en bij de zitting slechts uitgedeeld worden. *Alle anderen waren ongeldig.*

Op uwe pers, heer Uitgever, werden die briefjes gedrukt, maar daags ervoren, werden er voor *M. Desmaisières* **alleen**, op hetzelfde papier en met dezelfde letter duizende meer gedrukt, en die werden door hem betaald, want zij werden hem afgeleverd en door zijne vrienden rondgegeven in de dorpen en tot zelfs voor het kieslookaal. En dat terwijl er velen waren, van degenen die voor M. Desmaisières niet wilden kiezen, die moesten dringen en zich laten kennen om zich een ander briefje te bezorgen.

M. Desmaisières spreekt van den poll te Loon : hier namen 32 kiezers deel aan ; bij was niet aangekondigd, noch door affichen noch door geen enkel blad. De andere kandidaten hadden er geen kennis van en toch namen zij zijne uitspraak aan. Tegen die kleine kapel, werd in de provinciale kiezing er na, strijd geleverd, en zij werd verpletterd door eene ontzagelijke meerderheid.

't Is jammer, heer uitgever, dat ik hier geene namen mag noemen, uwe lezers zouden nog beter op de hoogte der feiten van toen geraken. Dit is voor 1894. Wil M. Desmaisières dat wij over 1898 spreken, het kost hem slechts een briefje. Wij zullen bewijzen dat toen de rol die hij speelde nog minder vleiend voor zijne politieke eer was.

Met de meeste hoogachting.
NIC. THEELEN.

* *

Indien onze lezers nu sinds bijna tien jaren weten hoe ongegrond de verwijten zijn tegen onzen geachten volksvertegenwoordiger, M. Desmaisières, uitgebracht, zijn zij misschien minder goed ingelicht over het feit ten onzen laste gelegd, namelijk het drukken — daags voor den poll — van stembrieven op den naam van M. Desmaisières. Daarom zullen wij hun eenige zeer korte uitleggingen geven.

* *

Daags voor dien belachelijken poll — in denwelken zekeren tot negen maal stemden ! — hebben wij — natuurlijk kosteloos — stembrieven op den naam van M. Desmaisière gedrukt.

Dit was ons onbetwistbaar recht.

Het was hier kwestie noch van duizende noch van honderde stembrieven. Het gold enkel eenige stembrieven bestemd aan kiezers partijgangers van M. Desmaisières die, in 1894 voor de eerste maal tot de stembus geroepen tijdens de invoering van het algemeen stemrecht, in de onmogelijkheid zouden geweest zijn, in volle vrijheid, hunne stem uit te brengen in eenen zoo slecht ingerichten poll als degenen welken wij bijgewoond hebben.

Deze brieven, juist gelijk de andere, waren op een gewoon papier gedrukt, dat men overal bekomen kan.

Overigens, op dezen poll, ging alles met eene onmeetbare *zwanze* gepaard.

Alzoo werd er, op het laatste oogenblik, beslist dat ieder kiezer maar twee stembrieven in plaats van drie zou ontvangen en dat de poll enkel tusschen de twee nieuwe kandidaten zou beperkt blijven ! Ehwel, in eenen vorigen poll, waar twee kandidaten zich eenen opengevallen zetel in den provincialen raad betwistten, werden alle kandidaten, zonder onderscheid, zoowel de drie uittredende als de twee nieuwe, aan den poll onderworpen !

Waarom werd er anders, tijdens dezen kluchtigen poll, gehandeld ?

Geheim !...

* *

Wij weten niet welke betrekkingen men wil vinden tusschen den belachelijken poll van Tongeren en de provinciale kiezing van Loon. Doch, hetgeen wij weten is dat tijdens de provinciale kiezing, die te Tongeren acht dagen na de ballotterring voor de Kamer plaats had, de kandidaat die in de pan bleef niet een partijganger van M. Desmaisières was. Verre van daar.

* *

Om volledig te zijn, zullen wij er bijvoegen dat de stembrieven, waarvan spraak, ons niet door M. Desmaisières gevraagd werden, maar door eenige vrienden, partijgangers der candidatuur van onzen achtbaren afgevaardigden ; dat de stembrieven ons des avonds, laat, na de sluiting onzer werkhuizen, gevraagd werden ; dat wij zelf tot het drukken ervan overgegaan zijn, geholpen door de vrienden die ze ons gevraagd hadden !

Wij bekennen zelfs dat het drukken dezer stembrieven, 's nachts, in de voorwaarden welke wij hooger aanduiden, voor ons eene der aangenaamste herinneringen van den kiesstrijd van 1894, zoo rijk aan allerhande kluchten, gebleven is. Rechtuit gesproken, wij zouden wel willen weten wat wij in dit alles misdaan hebben. Moest de gelegenheid ervan zich nogmaals voordoen, wij zouden juist op dezelfde wijze handelen.

* *

Het was overigens uiterst gemakkelijk aan eenieder zich stembrieven op den naam van dezen of genen kandidaat te bezorgen.

Na de levering hebben wij volledige opene pakken stembrieven, die tot den poll moesten dienen, in 't bereik van het publiek zien liggen.

De stembrieven vóór den poll hadden noch stempel noch welk ander merk ontvangen.

Iedereen kon er naar believe van nemen. En er waren er die er in 't geheel niet lui aan waren ! Waarlijk, indien onze briefwisselaar ons geene andere grief ten laste kan leggen dan diegene die voortspruit uit het drukken der brieven op den naam van M. Desmaisières, in de hierboven aangeduide omstandigheden, dan was het voorzeker de moeite niet waard om ten strijde te trekken.

Allo, allo, er moet absoluut iets nieuws uitgevonden worden.

M. Desmaisières,

onze achtbare volksvertegenwoordiger, zal op

Donderdag 23 Juli,

dag der foor, in het lokaal van de Land- en Tuinbouwmaatschappijen, in het Koffiehuis *Allée Verte*, Kielenstraat te Tongeren, van tien ure tot een, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

NIEUWS
uit de stad en de oprvincie.

Paardenmarkt te Tongeren *DONDERDAG 25 JULI.*

Op de markt van TONGEREN van donderdag waren te koop gesteld : 225 koeien en kalveren, 135 vette varkens en 1786 magere varkens.

APOTHEEK. — ZONDAGSRUST.
Zondag zal de apotheek van

M. SWINKELS

alleen openblijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Bij den *POSTRIJDER* van heden behoort een **BIJVOEGSEL.**

WERK DER BROODEN VAN DEN H. ANTONIUS. — *Ontvangene giften* : Erkentenis aan den H. Antonius voor eene bekomene gunst, 45 fr.

Canne. — Men schrijft ons :

Het is met de grootste voldoening dat wij komen te vernemen dat het ontwerp van begrooting der Gendarmerie voor toekomend jaar de inrichting van eene brigade te Canne voorzien. De inwoners onzer gemeente zoowel als van de omstreken zijn diep erkentelijk jegens onzen achtbaren volksvertegenwoordiger, M. Desmaisières, aan wiens invloed in hooge kringen en aan wiens onverpoosde pozingen wij deze groote gunst, welke wij reeds zoo langen tijd vroegen, verschuldigd zijn.

St-Truiden. — BIJ DE BURGERWACHT. — Zondag morgen ontvingen onze knappe burgersoldaten het bezoek van den generaal der burgerwacht in de provincien Limburg en Luik, van eenen kolonel van den staf en van den doktermajoor, allen van Luik.

Deze heeren hebben eene halve uur de oefeningen van de oude wachten en eene halve dur degene der jonge (instructie-peloton) bijgewoond.

Daarna hebben zij ten stadhuize de registers en stukken der wacht nagezien.

Tot eer onzer mannen mag gezegd worden, dat de generaal zeer voldaan scheen te wezen over de Burgerwacht van St-Truiden.

Hamont. — GOUDEN BRUILOFT. — Woensdag vierde men hier het gouden bruilofsfeest der echtelingen D. J. Kelders, geboren te Vliermael, 76 jaren oud, en M. R. Frooyen, geboren te Hechtel, insgelijks 76 jaren oud, gehuwd te Hechtel.

In rijtuigen werden jubelpaar en familie naar de kerk gevoerd, voorafgegaan van eenen stoet der schoolkinderen. Om 8 ure werd eene plechtige hoogmis gezongen. Daarna ging men naar het gemeentehuis waar eene aanspraak gedaan werd aan de jubilarissen door onzen hooggeachten heer Burgemeester Feyen.

Er waren veel vreemdelingen deze schoone plechtigheid komen bewonderen. De vaandels wapperden overal aan de huizen en het gemeentehuis. Het huis der jubilarissen was prachtig versierd. 's Namiddags hebben de muziekmaatschappijen *St-Cecilia* en de *Statiegalm* beiden eene serenade gebracht aan de jubilarissen.

Dat dit plechtig feest zoo schoon onder alle oogpunten gelukt is, is te danken aan onsen ieverigen en verdienstelijken heer Schepen Jan Van Thierden dewelke als voorzitter der Commissie dit schoone feest bestierd heeft.

Maeseyck. — 't Schijnt dat de boeren er tegenwoordig duchtig meê zitten, te oordeelen naar de hooge prijzen welke zij bij de grasverpachtingen besteed hebben.

Deze zijn thans afgeloopen en hebben bijna overal merkelijk meer opgebracht dan het vorig jaar.

DE MOORD
in den Tunnel.

19de VERVOLG.

Een vreeselijk gevoel van angst greep haar aan en met moeite bedwong zij zich om rustig het einde van het sermoen en het uitspreken van den zegen over de geloovigen af te wachten. Toen de gemeente eindelijk opstond en de kerk verliet, volgde Vera de anderen naar den uitgang en hield bij de deur een grooten krachtig gebouwden man staande, die als koster in de kerk had dienst gedaan.

— Ik zou gaarne den domine, die gepreekt heeft, eens spreken, zegde zij.

Met verbazing zag de man haar aan.

— Meent gij mijnheer Talbot ?

— Ik weet niet hoe hij heet, maar ik bedoel den geestelijken, die zooeven den dienst verrichtte.

— Dat is onze hulpprediker, maar het spijt me dat ge juist te laat komt, want onder het sermoen heeft er eene boodschap uit het dorp, dat er eene zieke vrouw op sterven lag en een rijtuig gezonden was om hem onmiddellijk te halen. Na afloop van den dienst is hij terstond weggereden.

De moed ontzonk Vera.

— Wanneer verwacht gij hem terug ? vroeg zij bedremmeld.

— Dat kan ik moeilijk zeggen, maar ik geloof niet, dat hij heel lang zal wegblijven. Als gij op hem wilt wachten, ga dan naar de pastorij en blijf daar tot hij terugkomt ; het is hier dicht bij.

Met beide handen greep Vera dit voorstel aan ; de pastorij, eene kleine, vriendelijke woning, was dicht in de nabijheid.

Eene oude, leelijke en bovendien doove vrouw deed open. Na eenige moeite gelukte het Vera, haar aan het verstand te brengen, dat de jonge dame op haren meester wilde wachten en bracht zij haar naar een somber, armoedig gemeubeld vertrek, waar de tafel voor het middagmaal, dat de arme hulpprediker in den stek had moeten laten, gedekt stond. Een half uur later klonk het geratel van wielen en blijde verrast trad Vera aan het venster, om, zooals zij meende, den geestelijke te ontmoeten ; maar wie schetst haare ontstelteniis, toen zij den kleinen ponieywagen van Glen-Ravon en David Maddox, die zelf de leidsels voerde, herkende.

Zijn scherpe blik had haar terstond ontdekt en een triomfeerend lachje gleed over zijn gelaat. In het volgende oogenblik had Vera in allerijl de kamer verlaten en snelde naar de keuken, waar de oude huishoudster haar met verwondering aazag, en toen door de open deur, naar den kleinen moestuin, die regelrecht op de omringende heuvelen uitliep.

« Vluchten ? hoe en waarheen dan ook, dat was hare eenige gedachte ; wat kwam het er ook op aan, welke richting zij uitliep of waar zij terechtkwam, als het haar maar gelukte, aan David Maddox te ontkomen. Zij gunde er zich den tijd niet toe, te overleggen wat zij deed, of te bedenken, dat bij toch in de pastorij nooit geweld gebruikt zou hebben om haar te dwingen, met hem terug te keeren. Alles wat zij wist was dat hij sterk en gewetenloos was en dat zij hem vreesde meer dan iets of iemand anders ter wereld.

In ijlende vaart en koortsachtigen angst reende zij voort en sloeg, zonder bepaald de weten wat zij deed, den weg naar een boschje in, dat er op eenigen afstand hare aandacht trok en welks bomen en struiken haar beter gelegenheid zouden geven, zich te verbergen, dan op den vlakken weg mogelijk was, indien zij dat ten minste bereiken kon vóór David haar op hare vlucht inhaalde.

De vrees leende haar vleugelen, zij durfde niet omzien of hij haar volgde, uit angst, daardoor een oogenblik haren loop te verragen ; iedere zenuw was op het hoogste gespannen op die dolle waanzinige jacht naar iets, dat haar dierbaarder dan haar leven was ; hare voeten raakten nauwelijks het gras aan.

Juist hier was de heuvel redelijk steil en het pad rotsachtig en moeilijk te begaan ; bovendien kende zij den weg niet en zou in ieder ander geval voorzichtig voortgegaan zijn, omdat zij wist dat hier in de nabijheid zich steengroeven moesten bevinden ; maar nu kon zij daarmee geen rekening houden en snelde blindelings door, zonder rechts of links te zien. Een waarschuwende kreet achter haar, de klank van haar eigen naam, deed haar hare schreden als het kon, nog meer verhaasten, want zij had David's stem herkend en begreep dat hij haar dicht op de hielen zat.

Later had zij slechts eene zeer flauwe herinnering overgehouden van wat verder met haar gebeurde, want zij had nu den rand eener kleine steengroeve bereikt, zag aan hare voeten, zooals het scheen uit een peilloose diepte, de vreeselijke steile rotsen naar boven steken en deed eene krachtige, maar vergeefsche poging om aan den rand van den afgrond te blijven staan. De snelheid waarmee zij tegen den heuvel opgeloopen was, voerde haar lichaam nu tegen haren wil nog voortwaarts en het volgende oogenblik wist zij slechts dat zij viel. Daarop volgde een tijd van volslagen bewusteloosheid en toen zij weer tot bewustzijn kwam en hare oogen opsloeg, lag zij op de sofa in de welbekende woonkamer van Glen Ravon en zag zij David Maddox, die nog voortging hare lippen met brandewijn te bevochtigen, met bezorgd gelaat naast haar gekniebeld. Op eenigen afstand stond mevrouw Lewis naar de rustbank gekeerd, in de houding van zulk eene angstige spanning, dat hare blindheid meer medelijden dan ooit inboezemde.

— Zij komt eindelijk uit hare bezwijming bij, zeide Maddox, met een zucht van verlichting opstaande. Ik vrees dat zij haren knoesel gebroken heeft, maar behalve dat, is er niets gekwetst, geloof ik, en het is waarlijk meer dan een wonder, dat zij er zoo goed afgekomen is, want het eerste oogenblik meende ik niets anders, dan dat ik eene doode in de armen hield.

Vera zelf was ook van die meening, zij was nog duizelig en bij de minste poging, om zich op te richten, uitte zij een luiden kreet van pijn en zonk zij in de kussens der sofa terug.

— Dat vreesde ik wel, zegde Maddox, trok voorzichtig haren schoen uit en begon met zijne dunne, maar krachtige vingers den gekwetsten voet te wrijven : ik geloof dat ik genoeg op de hoogte der heelkunde ben om den gebroken knoesel ineen te zetten, als gij, tante Lina, zoo goed wilt zijn om mij aan de noodige zwachtels en spalken te helpen.

Oogenblikkelijk verliet de blinde het vertrek om het verlangde te halen en Maddox boog zich over het zieke meisje heen en vroeg op ongewoon zachten, deelnemenden toon :

— Doet het veel pijn ?

— Ja, zeer veel pijn, steunde zij, en wij moeten tot ons spijt erkennen, dat zij in dit oogenblik van hevig lichamelijk lijden het addere groote leed vergat, en dat zal nog wel erger worden, als gij het been ineen zet, is het niet ? voegde zij er zwak bij.

— Ik vrees van ja, maar ik zal trachten het zoo zacht mogelijk te doen, en ge moet u dapper houden, of, zoo vervolgde hij nadenkend en meer tot zichzelve dan tot de schoone lijderes sprekend, of ik kon u iets geven, dat u belet pijn te voelen. Wil ik dat doen ?

— Ja, ja, zegde zij gejaagd en zenuwachtig.

— Goed, zie mij aan, zonder uwe oogen een oogenblik van mij af te wenden.

Zijn toon klonk gebiedend, hij bad zich in zijne volle lengte opgericht en scheen nu zijn wil tot het uiterste in te spannen, terwijl zijne blikken onafgewend op haar gelaat bleven rusten en hij met opgeheven handen eenige lichte gebaren over haar hoofd maakte ; langzaam sloot zij de oogen, de zenuwverspanning was geweken en kalm en rustig als een sluimerend kind, leunde zij in de kussens achterover. Maddox had van te voren berekend dat hare lichamelijke uitputting teengevolge van hare buitengewone krachtsinspanning en daarop gevolgden val, haar bij zijne proef te stade zouden komen ; met eene uitdrukking van triomf sloeg hij eindelijk de oogen op, bij beheersche haar volkomen, nu zou al het andere vanzelf volgen.

Toen Vera eindelijk na een rustigen sluimer van een paar uren ontwaakte, lag zij nog altijd op de sofa, maar haar voet was verbonden en deed veel minder pijn dan te veren. Door het geopende venster stroomden duizend geuren van welriekende bloemen naar binnen, en uit de verte klonk het vriendelijk gelui der dorpsklok, maar deze klank riep haar het geheurde in de godsdienstoefening te binnen, en in hetzelfde oogenblik stonden haar hare eigen hulpeloosheid en de macht, die Maddox over haar uitoefende, klaar en helder voor oogen.

Een lichte kreet van vertwijfeling ontsnapte hare lippen en terstond was David, die zooiang zij sliep, doodstil op een stoel aan het einde der sofa gezeten had, aan hare zijde.

— Ge maakt u toch over niets ongerust ?

— Ja, dat doe ik wel, antwoordde zij gejaagd. Ik ben dezen morgend in de kerk geweest en heb daar mijne eigen huwelijksafkondiging hooren afleezen.

— Nu, wat zou dat ?

— Gij hebt die dus laten afkondigen ?

— Dat beken ik gaarne. En verder ?

— Niets anders, als dat geene macht ter wereld mij ooit zal kunnen dwingen uwe vrouw te worden.

Hevende sprak zij de woorden uit, inwendig bevreesd voor hare eigen willoosheid tegenover hem.

David Maddox glimlachte. Een eigenaardig veelbeteekend glimlachje. Hij bleef een oogenblik met de ellebogen op de knieën geleund zitten en het hoofd in de hand haar ernstig aanzien voor hij vriendelijk antwoordde :

— Nu gij toch over deze zaak, die mij zoo na aan het hart ligt, begonnen zijt, Vera, is het nu misschien beter u mijne meening daaromtrent mee te deelen. Van het oogenblik onzer eerste ontmoeting af, heb ik u lief gehad en afschoon ge mijn eerste aanzoek om uwe hand kortaf afsloegt, had ik genoeg zelfvertrouwen om te durven hopen, dat gij op uwe weigering terugkomen, en ten slotte een ander antwoord geven zoudt. Ik behoef alles wat er op de Grange plaats had wel niet in uwe herinnering terug te roepen — hetzij genoeg u er op te wijzen, dat Maurits St. John en gij voor eeuwig gescheiden werden en gij bovendien doodarm en moederziel alleen in de wreede wereld achterbleeft. Gij, die zoo weinig in staat zijt, u eenen weg door het leven te banen en den strijd met de wereld aan te gorden. Ik kan bij de vurige liefde, die ik voor u in mijn hart koester, onmogelijk zonder bekommering denken aan den treurigen toestand, waarin gij u bevindt, en ben er diep in mijn gemoed van overtuigd, dat een huwelijk met mij alleen tot uw geluk kan strekken. Ik ben vermogend en in staat u een ruim, ja, zelfs weelderig bestaan te verschaffen. Laat ons naar het vasteland gaan, waar de naam en de vreeselijke misdaad, waarvan uwen vader zich schuldig maakte, niet bekend zijn ; daar zult ge door mij met leven, van eene geheel andere zijde leeren kennen, dan nu het geval is. Uit al die overwegingen besloot ik ons huwelijk te laten afkondigen want ik ben er vast van overtuigd, dat het tot uw eigen welzijn, zoowel als tot mijn onuitsprekelijk geluk zal strekken, dat de band des huwelijks ons vereenigt.

Zijne stem had een teederen, liefkoozenden klank, zijne schoone oogen spraken van liefde en verlangen. Hij was inderdaad een bijzonder schoone man, op wiens liefde ieder meisje trotsch had mogen zijn, en wie weet, als Vera Mauritz St. John nooit ontmoet had, of het antwoord, dat zij hem geven moest, dan niet anders zou zijn uitgevallen. Nu echter behield de trouw aan den verwijderden geliefde de overhand, al wist zij ook, dat een onherroepelijk noodlot hen voor altijd gescheiden hield.

En toch had Maddox zoo welsprekend zijne en hare belangen bepleit, dat hare verontwaardiging over zijne handelwijze plaats maakte voor eene opwelling van meelijden met de hevigheid van zijnen onbeantwoorden hartstocht.

— Ik kan niet met u trouwen ! ik kan niet ! herhaalde zij.

— Gij kunt, en — wat meer zegt — gij zult met mij trouwen, hernam hij uiterst kalm, maar vastberaden, terwijl hij bare beide handen in de zijne nam en zijne oogen fonkelden van het vuur. Gij begrijpt mij in het geheel niet, Vera. Als ik mijn hart op iets gezet heb, moet dat geheuren ook ; mijn geheele leven lang heb ik mijn wil doorgezet, en ik ben vast besloten, dat thans in deze voor mij zoo gewichtige en teedere zaak weer te doen. Ik zou u zoo gaarne door zachte middelen tot mijn inzicht overhalen, als dat ten minste mogelijk is, zoo niet dan door harde — het is mij hetzelfde, mits uw bezit de prijs van mijne inspanning is.

Het was zeker zonderling, maar in plaats dat zijne hevigheid haar verschrikte, had die nu eene geheel andere uitwerking, want naarmate hij zijn eigen gevoel minder in bedwang had, verfoor hij zijnen invloed en macht over haar, en opgewonden riep het gemartelde meisje uit :

— Hoe durft gij het wagen zulke afschuwelijke woorden tot mij te spreken ? Ik zal mij tot mevr. Lewis om hulp wenden, zij moet en zal mij beschermen.

(Wordt voortgezet.